

Drab i Sardes 546 er derfor fra sin Side ikke ældre end Herodots Beretning om Kongens underfulde Frelse.

O. E. Ravn har i sin Bog lagt Vægt paa at gengive Originalernes »nøjagtige Mening«; derfor er Oversættelsen mere »fri« end »ordret«, og Resultatet er særdeles læseligt. Mærkes maa det, at denne Oversættelse er helt selvstændig i Forhold til hans Forængeres, og det staar maaske ikke enhver Læser klart, at det at udarbejde en Oversættelse som den foreliggende i Virkeligheden er et Stykke af en Bedrift. Udvalget af Tekster er ikke foretaget ud fra kulturhistoriske Synspunkter, men i politisk-historisk Øjemed; dog gives der meget i førstnævnte Retning, navnlig til Belysning af gammel-orientalsk Tankegang. I sin klare Indledning har Udgiveren redegjort for Olmsteads Synspunkter. Han forsvarer sit Valg af Indskrifterne til Oversættelsen med, at de giver Kongernes »strategiske Helhedssyn«, mens Brevene — hvoraf han ogsaa leverer Prøver — efter hans Mening mere taler om »taktiske Enkeltheder«. Denne Sondring er efter mit Skøn ikke helt rammende. Havde vi Brevstoffet bevaret i nogenlunde Mængde, vilde vi deraf ogsaa kunne se »det strategiske Helhedssyn« paa en bedre og sandere Maade end af de pralende Indskrifter. Udgiveren indrømmer dog, at Indskrifterne ikke giver »det sidste Ord om Historiens Hændelser«. Dette vil vi haabe, og at et stadigt voksende Brevstof efterhaanden vil gøre det muligt at komme bag om dem. Paa nærværende Tidspunkt kunde der ikke opbygges en blot nogenlunde sammenhængende Fremstilling paa andet Grundlag end det givne, og man maa være Udgiveren meget taknemlig for, at han har givet os et saa fortrinligt Hjælpemiddel til at levendegøre Fortiden baade for Lærere og Læsere.

Knud Fabricius.

Professor Johs. Østrup har fortsat sine populære Skildringer fra de sidste Aar, »Det nye Ægypten« og »Det nye Tyrki«, med den i 1933 udkomne »*Arabiens Historie*«. Bogen har som Undertitel: »Med særligt Henblik paa den nyere og den nyeste Tid«, og det er med god Grund, den særligt beskæftiger sig hermed, thi nordiske Læsere har hidindtil haft lettere ved at skaffe sig Oplysning om Oldtidens Sabæer og Nabatæer, for ikke at tale om Araberne paa Muhammeds Tid, end om Wahhabiterne og de øvrige arabiske Stammer, der har spillet en virkelig Rolle i d. 19. og 20. Aarhundrede. Det har vel egentlig kun været Lawrences eventyrlige Bedrifter, der hidtil har kunnet glæde sig ved Omtale i den nordiske

Litteratur. Nu fylder Østrup, der kender Landet af Selvsyn, dette tomme Rum i vor Viden ved sin lille nyttige Bog. I en fortrinlig Indledning redegøres for Land og Folk, navnlig den Del deraf, der omfatter de egentlige Nomader, blandt hvilke han selv har levet; medens Østrup desværre i ringere Grad dvæler ved den bofaste Befolkning og Overgangstrinet mellem de to Klasser, »Halvnomaderne«, skønt disse vel nok har spillet den største historiske Rolle. Paa Grundlag af denne Indledning tegnes derpaa Arabiens Udvikling i nyere Tid, navnlig som den koncentrerer sig om Wahhabitter-Slægten Ibn-Saud, hvis sidste Ætling Abdul-Aziz i dette Øjeblik staar som Herre over hele Nord- og Mellemarabien. Det er en begivenhedsrig, om end noget enstonig politisk Historie, væsentlig bestaaende af »raids«, Overrumplinger og Forræderier, men den bliver fængslende, ikke mindst paa Grund af dens Forfatters overlegne Fremstillingskunst. Hans Verdensklogskab og Lune krydrer snart sagt hver eneste Side. Al Romantik skrælles af Ørkenboerne og deres Liv, og et skarpt, men koldt Lys kastes over dem. Den lille Bog er ikke blot et populært Arbejde i Ordets bedste Betydning; den er ogsaa for vigtige Afsnits Vedkommende et selvstændigt Bidrag til Forstaaelsen af et Problem, der i vore Dage indgaar i den almindelige Verdenspolitik. *Knud Fabricius.*

Professor i Finansøkonomi ved Athens Universitet, A. Andreades, har taget sig for at skildre græsk Finanshistorie fra Homer til Nutiden: *Geschichte der griechischen Staatswirtschaft* Bd. I (München 1931). Allerede i 1914 udkom paa Græsk et to Binds Forarbejde hertil: *De ioniske Øers Forvaltningshistorie under Venezierherredømmet*, og i 1918: *Byzantinertidens Finanshistorie*, ligeledes paa Græsk. Det foreliggende første Bind af hans græske Finanshistorie er oversat til Tysk af Professor Ernst Meyer og naar til Alexander den Stores Tid. Bd. II skal omfatte den hellenistiske Tid, Bd. III det byzantinske Kejserrige og Bd. IV Tyrker- og Venezierherredømmet og den nyeste Tid.

Værket er ikke en Nationaløkonomi, men en græsk Finanshistorie. Som Følge heraf er Dispositionen budgetagtigt skematisk og følger ikke den historiske Udvikling. Men netop denne Opstilling af Stoffet, hvor man ser de historiske Begivenheder fra Centralforvaltningens Stade, giver en for Historikere interessant Perspektivændring. 1. Bog omhandler Indtægter og Udgifter i den homeriske Tids Statshusholdning, 2. Bog skildrer Finansernes Tilstand i Sparta, og 3. Bog sammenstiller de fire Finanssystemer, som praktiseredes i den græske Verden i klassisk Tid, Storkongens,